

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/35/2016
Identifikačné číslo spisu:	1208205718
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1208205718.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu P., bývajúceho v I., občana C., zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou v Žiline, Na Priekope 174/13, P.O. Box 6, proti žalovaným 1/ Peris a.s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, zastúpenej JUDr. Ing. Jánom Felšöcim, advokátom v Pezinku, M. R. Štefánika 1, 2/ Asset Real a.s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, zastúpenej Mgr. Máriou Kodajovou, advokátkou v Bratislave, Karpatská 6 a JUDr. Ing. Jánom Felšöcim, advokátom v Pezinku, M. R. Štefánika 1 a 3/ DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 31, zastúpenému JUDr. Ing. Jánom Felšöcim, advokátom v Pezinku, M. R. Štefánika 1 (predtým JUDr. Janou Vojáčkovou, advokátkou v Bratislave, Ovručská 9), o určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45 C 58/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2013 sp. zn. 9 Co 549/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v sume 314,10 € na účet JUDr. Ing. Jána Felšöciho, advokáta v Pezinku, M. R. Štefánika 1, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v sume 1 224,50 € na účet JUDr. Jany Vojáčkovej, advokátky v Bratislave, Ovručská 9, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Žalobca sa žalobou o určenie vlastníckeho práva z 11. marca 2008 voči žalovaným domáhal určenia, že výlučným vlastníkom nehnuteľností vedených na Správe katastra pre hlavné mesto X., okres W., obec W. - mestská časť H., kat. úz. A. na LV č. XXXX, parc. č. XXXXX/X o výmere 1 794 m² zastavané plochy a nádvoria, na LV č. XXXX parc. č. XX XXX o výmere 916 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X o výmere 18 708 m² ostatné plochy, na LV č. XXX parc. č. XXXXX/X o výmere 7 928 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X o výmere 189 m² zastavené plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X o výmere 2 558 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X o

výmere 31 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/XX o výmere 1 191 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X o výmere 4 419 m² zastavané plochy a nádvoria je P., bytom D..

Okresný súd Bratislava II uznesením z 1. júna 2010 č.k. 45 C 58/2008-341 na návrh žalobcu pripustil zmenu petitu žaloby nasledovného znenia:

1/ Súd určuje, že vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kraji W., okres W., obec W., mestská časť H., katastrálne územie A.;

- na LV č. XXXX: parc. č. XXXXX/XX o výmere 10m², ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 59 m², ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/X o výmere 383 m², zastavané plochy a nádvoria

- na LV č. XXXX: parc. č. XXXXX/XX o výmere 450 m², ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 116 m², ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 1 m², zastavané plochy a nádvoria

- na LV č. XXX: parc. č. XXXXX/X o výmere 26 m², zastavané plochy a nádvoria, spoluvlastnícky podiel 1/4 je P., r.č.: XXXXXX/XXX, bytom D. XX, F..

2/ Súd určuje, že vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kraji W., okres W., obec W., mestská časť H., katastrálne územie A.;

parc. č. XXXXX/XX o výmere 995 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 2913 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 85 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/X o výmere 122 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 67 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 387 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 1203 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 12 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 167 m², zastavané plochy,

vytvorené geometrickým plánom č. XXXXXXXX zo 16. marca 2010 vyhotovený Mgr. H., ktorý je neoddeliteľnou súčasťou výroku rozsudku, spoluvlastnícky podiel 1/4 je P., r.č.: XXXXXX/XXX, bytom D., F..

3/ Súd nahradzuje prejav vôle sporných strán smerujúci k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorou predávajúci predáva podiel 3/4 a kupujúci ho kupuje nehnuteľnosti v kraji W., okres W., obec W., mestská časť H., katastrálne územie A., na LV č. XXXX: parc. č. XXXXX/XX o výmere 10 m², ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 59 m², ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/X o výmere 383 m², zastavané plochy a nádvoria

za dohodnutú kúpnu cenu 47 398,98 €. Kúpna cena je splatná do 15 dní od zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

Kúpna zmluva

Predávajúci: Asset Real, a.s., so sídlom Prievozská 32, 821 05 Bratislava, IČO: 36 745 022
(ďalej len predávajúci)

a

Kupujúci: P., nar. XX. T. XXXX, r.č. XXXXXX/XXX bytom D., F.
(ďalej len kupujúci)

uzatvárajú túto zmluvu o prevode nehnuteľností

Predávajúci je spoluvlastníkom nehnuteľností vedených v kraji W., okres W., obec W. - m.č. H., katastrálne územie A., na LV č. XXXX parc. č. XXXXX/XX o výmere 10 m², ostatné plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 59 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/X o výmere 383 m2, zastavané plochy a nádvoría
v podiele 3. Predávajúci nadobudol vlastníctvo vyhlásením vkladateľa podľa Q. z 20. marca 2007.

II. Predávajúci predáva svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam uvedeným v čl. I. tejto zmluvy kupujúcemu za dohodnutú cenu 47 398,98 € (slovom štyridsaťsedemtisíc tristodevät'desiatosem €, deväťdesiatosem centov), ktoré nehnuteľnosti za túto kúpnu cenu kupuje do svojho výlučného vlastníctva.

III. Kúpna cena v sume 47 398,98 € bude uhradená v lehote 15 dní od zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

IV. Kupujúci je oboznámený so stavom nehnuteľností.

V. Právnym dokladom pre kataster nehnuteľností na zápis do LV v prospech kupujúceho je právoplatný rozsudok v predmetnej veci. Kupujúci nadobudne vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností.

VI. Daň z prevodu nehnuteľností zaplatí predávajúci a poplatok za vklad do katastra nehnuteľností uhradí kupujúci.

VII. Na základe tejto zmluvy Správa katastra pre hlavné mesto X. W. zapíše vklad vlastníckeho práva kraj W., okres W., obec W. - m.č. H., katastrálne územie A. takto:

do A LV: parc. č. XXXXX/XX o výmere 10 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 59 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/X o výmere 383 m2, zastavané plochy a nádvoría

do B LV: P., nar. XX. T. XXXX, r.č. XXXXXX/XXX bytom D., F., spoluvlastnícky podiel 1/1

do C LV: žiaden zápis

4/ Súd nahradzuje prejav vôle sporných strán smerujúci k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorou predávajúci predáva podiel 3/4 a kupujúci ho kupuje v nehnuteľnosti v kraji W., okres W., obec W. - m.č. H., kat. úz. A., na LV č. XXXX,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 450 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 116 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 1 m2, zastavané plochy a nádvoría

za dohodnutú kúpnu cenu 59 458,46 €. Kúpna cena je splatná do 15 dní od zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

Kúpna zmluva

Predávajúci: Peris, a.s., so sídlom Prievozská 32, 821 05 Bratislava, IČO: 36 745 332
(ďalej len predávajúci)

a

Kupujúci: P., nar. XX. XX. XXXX, r.č. XXXXXX/XXX bytom D., F.(ďalej len kupujúci)

uzatvárajú túto zmluvu o prevode nehnuteľností

I. Predávajúci je spoluvlastníkom nehnuteľností vedených v kraji W., okres W., obec W. - m.č. H., katastrálne územie A., na LV č. XXXX:

parc. č. XXXXX/XX o výmere 450 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 116 m2, ostatné plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 1 m2, zastavané plochy a nádvoría

v podiele 3/4. Predávajúci nadobudol vlastníctvo vyhlásením vkladateľa podľa Q. z 20. marca 2007.

II. Predávajúci predáva svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam uvedeným v čl. I. tejto zmluvy kupujúcemu za dohodnutú cenu 59 458,46 € (slovom päťdesiatdeväťtisíc štyristopäťdesiatosem €, štyridsaťšesť centov), ktoré nehnuteľnosti za túto kúpnu cenu kupuje do svojho výlučného vlastníctva.

III. Kúpna cena v sume 59 458,46 € bude uhradená v lehote 15 dní od zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

IV. Kupujúci je oboznámený so stavom nehnuteľnosti.

V. Právnym dokladom pre kataster nehnuteľnosti na zápis do LV v prospech kupujúceho je právoplatný rozsudok v predmetnej veci. Kupujúci nadobudne vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľnosti.

VI. Daň z prevodu nehnuteľnosti zaplatí predávajúci a poplatok za vklad do katastra nehnuteľnosti uhradí kupujúci.

VII. Na základe tejto zmluvy Správa katastra pre hlavne mesto X. W. zapíše vklad vlastníckeho práva kraj W., okres W., obec W. - m.č. H., katastrálne územie A. takto:

do A LV: parc.č. XXXXX/XX o výmere 450 m², ostatné plochy,

parc.č. XXXXX/XX o výmere 116 m², ostatné plochy,

parc.č. XXXXX/XX o výmere 1 m², zastavané plochy a nádvoría

do B LV: P., nar. XX. T. XXXX, r.č. XXXXXX/XXX bytom D. F., spoluvlastnícky podiel 1/1

do C LV: žiaden zápis

5/ Súd nahradzuje prejav vôle sporných strán smerujúci k uzavretiu kúpnej zmluvy, ktorou predávajúci predáva podiel v 1/4 a kupujúci ho kupuje v nehnuteľnosti v kraji W., okres W. obec W.- m.č. H., kat. uz. A., na LV č. XXX,

parc. L XXXXX/X o výmere 26 m², zastavané plochy a nádvoría

parc. č. XXXXX/XX o výmere 995 m², zastavané plochy,

parc. L XXXXX/XX o výmere 2913 m² zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 85 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/X o výmere 122 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 67 m², zastavané plochy,

parc. č. D. o výmere 387 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 1203 m², zastavané plochy,

parc. L XXXXX/XX o výmere 12 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 167 m², zastavané plochy,

vytvorené geometrickým plánom č. XXXX/XX zo 16. 03. 2010 vyhotovený Mgr. H., ktorý je neoddeliteľnou súčasťou výroku rozsudku, spoluvlastnícky podiel 1/4 je P., r.č.: XXXXXX/XXX, bytom D., F. a za dohodnutú kúpnu cenu 626 982,82 €. Kúpna cena je splatná do 15 dní od zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

Kúpna zmluva

Predávajúci: DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, Bajkalská 31, 82725 Bratislava, IČO: OO 168017

(ďalej len predávajúci)

a

Kupujúci: P., nar. XX. XX. XXXX, r.č. XXXXXX/XXX bytom D., F.

(ďalej len kupujúci)

uzatvárajú túto zmluvu o prevode nehnuteľností

I. Predávajúci je spoluvlastníkom nehnuteľností vedených v kraji W., okres W., obec W.- m.č. H., katastrálne územie A., na LV Č. XXX parc. č. XXXXX/X o výmere 26m², zastavané plochy a nádvoría

a

parc. č. XXXXX/XX o výmere 995 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 2913 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 85 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/X o výmere 122 m², zastavané plochy,

parc. č. XXXXX/XX o výmere 67 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 387 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 1203 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 12 m², zastavané plochy,
parc. č. XXXXX/XX o výmere 167 m², zastavané plochy
vytvorené geometrickým plánom č. XXXX/XX zo 16. marca 2010 vyhotovený Mgr. H., ktorý je neoddeliteľnou súčasťou výroku rozsudku, spoluvlastnícky podiel 1/4 je P., r.č.: XXXXXX/XXX, bytom D., F. v podiele 3/4. Podľa poznatkov kupujúceho (žalobcu) titulom nadobudnutia vlastníctva bolo zrušenie záložného práva ku dňu 01. 02. 2008.

II. Predávajúci predáva svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam uvedeným v čl. 1. tejto zmluvy kupujúcemu za dohodnutú cenu 626 987,82 € (slovom šesťstodvadsaťšesťtisíc deväťstoosemdesiatšedem eur, osemdesiatdva centov), ktoré nehnuteľnosti za túto kúpnu cenu kupuje do svojho výlučného vlastníctva.

III. Kúpna cena v sume 626 987,82 € bude uhradená v lehote 15 dní od zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

IV. Kupujúci je oboznámený so stavom nehnuteľností.

Právnym dokladom pre kataster nehnuteľností na zápis do LV v prospech kupujúceho je právoplatný rozsudok v predmetnej veci. Kupujúci nadobudne vlastníctvo vkladom do katastra nehnuteľností.

VI. Daň z prevodu nehnuteľností zaplatí predávajúci a poplatok za vklad do katastra nehnuteľností uhradí kupujúci.

VII. Na základe tejto zmluvy Správa katastra pre hlavné mesto X. zapíše vklad vlastníckeho práva, kraj W., okres W., obec W. - m.č. H., katastrálne územie A. takto:

do A LV: parc. č. XXXXX/X o výmere 26m², zastavané plochy a nádvoria a parc. č. XXXXX/XX o výmere 995 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 2913 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 85 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/X o výmere 122 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 67 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 387 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 1203 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 12 m², zastavané plochy, parc. č. XXXXX/XX o výmere 167 m², zastavané plochy

do B LV: P., nar. XX. XX. XXXX, r.č. XXXXXX/XXX bytom D., F., spoluvlastnícky podiel 1/1

do C LV: žiaden zápis

6/ Žalované strany sú povinné solidárne zaplatiť žalobcovi trovy konania na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiane Polkovej, vedený v X., číslo účtu: XXXXXXXX/XXXX tak ako budú vyčíslené v lehote 3 dni od vyhlásenia rozsudku, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 15. júna 2012 č.k. 45 C 58/2008-829 konanie v časti o nahradenie prejavu vôle sporných strán smerujúci k uzavretiu kúpnych zmlúv zastavil a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov konania v sume 904,83 €, žalovanej 2/ náhradu trov konania v sume 33,19 € a žalovanému 3/ náhradu trov konania v sume 787,67 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení konštatoval, že z listinných dôkazov založených v spise zistil, že rozhodnutím z 11. júna 1948 bol konfiškovaný spoluvlastnícky podiel Dr. X. a jeho manželky P., rod. D., u každého vo veľkosti 1 -ina, spolu v 1 -ici ohľadom nehnuteľností zapísaných vo vložke č. XXXX, k.ú. W., okrem iného aj u parcely č. XXXXX a na základe tohto rozhodnutia bol aj zapísaný ako spoluvlastník tejto nehnuteľnosti v pozemkovej knihe Československý štát - Obvodný národný výbor II v Bratislave a to v podiele 1 -ica. Rozhodnutím z 20. januára 1975 bol vyvlastnený spoluvlastnícky podiel P. v 1/8 -ine a D. v 1/8 -ine z parc. č. XXXXX. Súd prvého stupňa uviedol, že zápis v evidencii nehnuteľností v tom čase nemal konštitutívny charakter a teda na nadobudnutie vlastníckeho práva štátom k vyvlastnenej nehnuteľnosti nebol potrebný zápis do evidencie nehnuteľností, rozhodnutia neboli doručované žalobcovi resp. jeho právnomu predchodcovi, nakoľko títo neboli účastníkmi vyvlastňovacieho konania, keďže tieto konania sa netýkali jeho spoluvlastníckeho podielu. Poznamenal, že ak spoluvlastnícky podiel žalobcu prevzal štát v období od 25. februára 1948 do

1. januára 1990, na základe niektorého z dôvodov uvedených v reštitučných predpisoch alebo aj bez právneho dôvodu, mohol si žalobca v príslušnej lehote uplatniť reštitučný nárok. Žalobca si však tento nárok v stanovenej lehote neuplatnil a to z dôvodu, že nemal k dispozícii všetky podklady. Svojho nároku sa teda domáhal v občianskoprávnom konaní žalobou o určenie vlastníctva. Prvostupňový súd mal za to, že v tomto prípade sa oprávnená osoba nemôže domáhať ochrany vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov a to ani formou určenia vlastníckeho práva podľa § 80 písm. c/ O.s.p., ani vlastníckou žalobou. To znamená, že hľadať riešenie vo všeobecnom právnom predpise, či už žalobou na vydanie veci alebo žalobou na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, možno iba vtedy, ak chýba špeciálna úprava v špeciálnom zákone. Súd prvého stupňa mal ďalej za preukázané, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal riadne a zákonné nadobudnutie svojho spoluvlastníckeho práva, resp. nevyvrátil tvrdenia žalovaných o zadržaní a konfiškácii majetku jeho poručiteľa. Konštatoval, že žalobca svoj návrh opieral iba o jediný listinný dôkaz a to Uznesenie o dedičstve v znení jeho opravných uznesení. Rozhodnutie štátneho notárstva tak bolo vydané na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu, toto rozhodnutie neosvedčuje vlastníctvo, ale len deklaruje to, čo bolo v dedičskom konaní predložené. Štátny notár neoveroval podklady predložené k dedičskému konaniu, čomu nasvedčuje aj neurčitý obsah dedičského rozhodnutia, ktoré bolo niekoľkokrát opravované. Súd prvého stupňa uzavrel, že toto rozhodnutie len potvrdzuje, že žalobca je dedičom po poručiteľovi. Dokladmi založenými v spise mal súd prvého stupňa za preukázané, že všetky nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu ako konfiškát, štát s nimi nakladal aj po smrti poručiteľa, pričom žiadnym relevantným dôkazom tieto skutočnosti spochybnené neboli. Záverom prvostupňový súd uviedol, že žalobca svojim nekonaním zmeškal všetky lehoty na uplatnenie svojich nárokov tak podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, ako aj podľa zák. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Prvostupňový súd zároveň konštatoval, že žalobca sa od smrti poručiteľa o svoje údajné vlastníctvo nestaral, nedomáhal sa ho, až v roku 1995 si nechal vyznačiť právoplatnosť dedičského rozhodnutia, následne ďalších 5 rokov nekonal a až v roku 2000 sa pokúsil zapísať svoje údajné vlastníctvo do katastra nehnuteľností. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods.1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 23. mája 2013 sp. zn. 9 Co 549/2012 v prvom výroku rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. V druhom výroku žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 390,63 € k rukám JUDr. Ing. Jána Felšöciho, advokáta v Pezinku, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V treťom výroku súd žalovanej 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Posledným výrokom žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 3/ náhradu trov odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 2 449,60 € k rukám JUDr. Jany Vojáčkovej, advokátky v Bratislave, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd považoval za nesprávne konštatovanie prvostupňového súdu, že žalobca sa nemôže domáhať ochrany vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov a to ani formou určenia vlastníckeho práva podľa § 80 písm. c/ O.s.p. ak mohol žiadať o vydanie veci podľa reštitučných predpisov. Uviedol, že tento právny záver je už prekonaný súčasnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania uzavrel, rovnako ako súd prvého stupňa, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že v čase smrti bol právny predchodca žalobcu JUDr. D., spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností a teda, že žalobca nadobudol vlastnícke právo titulom dedenia. Poznamenal, že dôkazy, ktoré označil žalobca pred súdom prvého stupňa, ako aj v rámci odvolacieho konania a ktoré boli vykonané, uvedenú skutočnosť nepreukazujú a rovnako nepreukazujú ani to, že predmetná nehnuteľnosť nebola skonfiškovaná. Uznesenie štátneho notára sp. zn. D 538/58-14, uznesenie OS v Žiline sp. zn. NcG 131/02-10, opravné uznesenie OS Žilina sp. zn. D 538/58 majú iba deklaratórnu povahu, samé o sebe neosvedčujú existenciu vlastníckeho práva žalobcu, ale len to, že žalobca je dedičom po poručiteľovi. Predmetné rozhodnutia nemajú nadovšetko náležitosti verejnej listiny spôsobilé zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Rovnako ďalšie dôkazy, a to článok Pôsobenie Dr. D. v odboji počas II. svetovej vojny, rozhodnutie Pozemkového úradu zo dňa 19.9.1995, rozhodnutie finančného odboru Mestského národného výboru v Bratislave z 3.7.1963, výpis z pozemkovej knihy zo dňa 5.9.1988, nepreukazujú, že nedošlo ku konfiškácii parc. č. XXXXX. Odvolací súd poznamenal, že pri rozhodnutí Pozemkového úradu je súd viazaný v zmysle § 135 ods. 2

O.s.p. iba výrokom tohto rozhodnutia a to sa netýka žalobcu. Rozhodnutie finančného odboru Mestského národného výboru v Bratislave z 3.7.1963 sa týka iných pozemkov, ktoré nie sú predmetom tohto konania. Uzavrel, že ak teda v čase svojej smrti t.j. 19. januára 1957 JUDr. D., nebol spoluvlastníkom parc. č. XXXXX vedenej v pozemkovej knihe pod vložkou č. XXXX, tak potom žalobca nemohol nadobudnúť spoluvlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti titulom dedenia. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania. Namietal odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Uviedol, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu sú svojvoľné, neudržateľné, prijaté v zrejmom skutkovom a právnom omyle konajúcich súdov, ktorými bol popretý zmysel a podstata práva na spravodlivý proces. Namietal, že odvolací súd úplne nekriticky prevzal tvrdenia o „údajnej“ konfiškácii majetku právneho predchodcu dovolateľa zo strany žalovaných, ktorí nepredložili jediné rozhodnutie príslušného orgánu o konfiškácii majetku jeho otca a nevykonali žiadnu analýzu právnych predpisov upravujúcich konfiškáciu majetku v rozhodnom období. Poznamenal, že podstatným pre posúdenie podmienok konfiškácie majetku jeho otca je § 1 ods. 1 Nariadenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 4 z 27. februára 1945 a § 1 ods. 1 Nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104 z 23. augusta 1945 v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR a nariadenia č. 89/1947 Sb. n. SNR, v ktorých je jasne uvedené, koho majetok podlieha konfiškácii. Ďalej namietal, že odvolací súd porušil zásadu „súd pozná právo“ (curia novit ius) tvrdením, že dovolateľ neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že majetok jeho otca nebol skonfiškovaný. Konštatoval, že verejné listiny spochybňovali žalovaní a odvolací súd na základe ich tvrdenia označil verejné listiny za neplatné. Uviedol, že žalovaní nie sú procesným subjektom, ktorého by sa netýkali procesné povinnosti (bremeno tvrdení, bremeno dôkazov) a pokiaľ sa chceli úspešne brániť, mali preukázať, že otec žalobcu nebol v čase úmrtia spoluvlastníkom sporných nehnuteľností. Odvolací súd a ani súd prvého stupňa takto nepostupovali a tým zaťažili konanie inou vadou, ktorá mala za následok nezákonný rozsudok. Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ videl v tom, že odvolací súd svojvoľne nevykonali dôkazy v jeho prospech. Uviedol, že odvolací súd v odvolacom konaní nariadil pojednávanie, na ktorom z vlastnej iniciatívy zopakoval časť dokazovania, ktoré bolo vykonané na súde prvého stupňa. Poznamenal, že zo zápisnice z pojednávania a ani z rozsudku však nie je zistiteľné, aký kľúč zvolil pri výkone listinných dôkazov, ktoré sám čítal a aký význam malo opakovanie časti dokazovania, keď rozhodol na podklade rovnakého skutkového stavu, ako súd prvého stupňa. Uviedol, že odvolací súd ignoroval pri vlastnom dokazovaní listinný dôkaz, a to LV č. XXXX z 20. februára 2011, ktorý preukazuje, že podiel jeho otca v nehnuteľnosti vedenej v pozemkovoknižnej vložke č. XXXX konfiškovaný nebol. K tomu poznamenal, že k pozemkom registra EKN s parc. č. XXXXX, lúka o výmere 14 222 m² a lúka o výmere 1 487 m² bolo v roku 2011 vykonané konanie o obnove katastrálneho operátu, ktorého výsledkom je H. - Rozhodnutie Správa katastra pre hlavné mesto X. č. X/XXXX/H. z 28. novembra 2011, ktorý sa premietol aj do údajov katastra a z LV č. XXXX vyplýva, že ako spoluvlastník v 1 je k nehnuteľnosti vedený právny predchodca dovolateľa - jeho otec.

Žalovaný 3/ vo svojich vyjadreniach k dovolaniu uviedol, že s tvrdeniami žalobcu obsiahnutými v dovolaní sa v celom rozsahu nestotožňuje. Poznamenal, že za stavu dôkaznej núdze na strane žalobcu je potrebné pochybný titul žalobcu neuznať, naopak priznať ochranu práv žalovaným, ktorí žalované nehnuteľnosti získali na základe riadneho legitímneho titulu v dobrej viere. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaní 1/ a 2/ vo svojich vyjadreniach k dovolaniu uviedli, že s podaným dovolaním, jeho zdôvodnením, ako aj umožnením jeho prípustnosti nesúhlasia a žiadali, aby dovolací súd dovolanie odmietol. Zároveň si uplatnili náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je odvolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej istoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj *Roseltrans proti Rusku*, rozsudok z roku 2005). Vo veci *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009) alebo *Bulgakova proti Rusku* (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri *Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009).

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajné výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdí a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobca v dovolaní namietal, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd rozhodol svojvoľne a jeho rozhodnutie je tak neudržateľné, a že odvolací súd svojvoľne nevykonával dôkazy v prospech dovolateľa. Uviedol, že neopakovaním dôkazu, ktorý svedčí v prospech dovolateľa odvolací súd porušil princíp rovnosti účastníkov v súdnom konaní. V tejto súvislosti dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd konanie zaťažil aj inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá má za následok nezákonný rozsudok spočívajúcou vo vadách dokazovania vykonaného odvolacím súdom ako aj v jeho nesprávnych skutkových záveroch. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ namietal aj nesprávne právne závery odvolacieho súdu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je svojvoľné, neudržateľné a teda arbitrárne, dovolací súd poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, vysvetlil, čoho sa účastníci konania domáhali a čím argumentovali v odvolaní. Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 O.s.p. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ poukazuje na právoplatné rozhodnutia, ktoré podľa jeho slov vychádzajú z úplne rovnakých skutkových a právnych tvrdení žalobcu ako v prejednávanej veci, dovolací súd poznamenáva, že predmetné rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II č.k. 7 C 163/2008 zo 17. júna 2013 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 586/2013 z 1. júla 2014 boli vydané až po rozhodnutí súdu prvého stupňa (15. júna 2012) ako aj odvolacieho súdu (23. mája 2013) v predmetnej veci, preto sa konajúce súdy nižšieho stupňa týmito rozhodnutiami nemohli riadiť a ani sa ich dôvodmi zaoberať a vysporiadať sa s nimi.

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistených skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci - v tomto smere bol najvyšší súd viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania - možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samé osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným, na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je ďalšou všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je

oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Aj v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ak súd v procese dokazovania (prípadne) nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Preto pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právnych záverov odvolacieho súdu, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobca nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalovaným 1/ až 3/ a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalované 1/ a 2/ podali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslili. Dovolací súd im priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ich zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 31. októbra 2013 a zo 16. apríla 2015 [(§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky, kde jeden úkon právnej služby za vyjadrenie k dovolaniu u žalovanej 1/ činí 253,94 € a za vyjadrenie k dovolaniu u žalovanej 2/ činí 237,34 €. Keďže právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ JUDr. Ing. Ján Felšöci zastupoval obe žalované aj v čase vypracovania vyjadrenia k dovolaniu žalobcu z 31. októbra 2013 a vyjadrenia zo 16. apríla 2015, v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50%, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, teda táto odmena po znížení o 50% predstavuje spolu sumu 245,64 € (126,97 € + 118,67 €), k tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 1 vyhlášky) vo výške 7,81 € + 8,39 €, keďže ide o dvoch žalovaných t.j. 16,20 €, a DPH 26,96 € a DPH 25,30 €, čo predstavuje spolu 314,10 €, pričom za tarifnú hodnotu pri žalovanej 1/ súd považoval sumu 9 412,20 € [kúpna cena stanovená žalobcom v kúpnej zmluve z 29. septembra 2011 - 602 403 €, pri výmere pozemkov 9 074 m², cena za 1 m² - 66,39 € (t.j. 602 403 € / 9 074 €), pri určení podielu 1 - 16,60 €, cena za pozemky vo vlastníctve žalovanej 1/ 567 m² - 9 412,20 € (t.j. 574 x 16,60 €)] a pri žalovanej 2/ sumu 7 503,02 € [kúpna cena stanovená žalobcom v kúpnej zmluve z 29. septembra 2011 - 602 403 €, pri výmere pozemkov 9 074 m², cena za 1 m² - 66,39 € (t.j. 602 403 € / 9 074 €), pri určení podielu 1 - 16,60 €, cena za pozemky vo vlastníctve žalovanej 2/ 452 m² - 7 503,20 € (t.j. 452 x 16,60 €)].

Žalované 3/ si náhradu trov dovolacieho konania taktiež uplatnilo a ich výšku vyčíslilo. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižšieho stupňa) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 20. septembra 2013 [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 1 224,50 € [t.j. 1 216,69€ (§ 10 ods. 1 a 2 vyhlášky) + režijný paušál 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 1 224,50 €], pričom za tarifnú hodnotu považoval sumu 396 798,09 € (§ 10 ods. 2 vyhlášky).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.